

чакане, клатѣше недовѣрчиво глава и отъ жглеца на дебелиѣ му устни отхвърчаха сдържани, но тежки псувни. Паню го гледаше удобрително.

— Министри... Демагози... — допълняше той псувнитѣ на баща си. — Станаха аргати на спекулантитѣ и лихваритѣ...

— Гнило... гнило! — казваше печално Ибришима и се впускаше въ споменитѣ на миналото. Паню забележи, че той не разказваше съ онова увлѣчение, съ което стотици пжти ги е преповтарялъ. Въ тѣхъ стария виждаше вече хубава измама, лъжа, която му струваше трийсетъ години трудъ и тревоги.

*

Напролѣтъ въ селото дойде единъ агитаторъ. Той идѣше съ адреса на Ибришима, но Ибришима бѣше въ града, та когато се завърна, въ кооперацията имаше вече публично събрание. Той говори дълго, говори гладко и пламенно, но селянитѣ гледаха равнодушно и не ржкоплѣскаха. Кризата щѣла да мине, трѣбвало само да се чака, висшитѣ интереси на държавата налагали това...

Пръвъ поиска думата Ибришима.

— Какъ се казвате вие? — попита го ораторътъ.

— Кирю Ибришимовъ.

— Много ми е драго... Тѣй си и мислѣхъ, — рече полугласно той и окуражителна усмивка свѣтна на лицето му. Ибришима се окашля сухо, мръдна неспокойно равнитѣ си рамене и го погледна строго подъ рунтавитѣ вежди.

— Искамъ да знамъ, туй държавата яде ли се, или пѣкъ е нѣщо друго... ей такава! — И Ибришима завъртѣ дланъ нагоре.

Селянитѣ прихнаха. Оратора скочи като опа-